

Duister Hart

ROSEMARY HART

Duister Hart

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave augustus 2023

NUR 343 / NUR 305

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Trigger warnings:

Lieve lezers, let op!

Dit boek is een slag donkerder dan de voorgaande boeken die je misschien van me hebt gelezen. Liam St. James is gewelddadig, moorddadig en wellicht enigszins bezeten. Thema's in dit boek bevatten ontvoering, fysiek geweld, angst, psychische/mentale problematiek en dubieuze consent.

Liam is niet hard vanbuiten en zacht vanbinnen... Liam is hard vanbuiten én vanbinnen. Gelieve dit boek niet te gebruiken als handleiding om je droomman mee aan de haak te slaan. Dat gezegd hebbende... enjoy the trip

Voorwoord

Lang, lang geleden, in 2013, was ik bezig met een groots fantasyepos in drie delen. Ik had net mijn eerste eigen huisje en het was November: tijd voor NaNoWriMo (de maand waarin je in dertig dagen een roman van 50k woorden schrijft). Ik was fantasy even helemaal beu en had zin in iets totaal anders.

In minder dan dertig dagen schreef ik een thriller met de titel *Half Face*. Van *Dark Romance* had ik destijds nog nooit gehoord, dus deed ik mijn best om de fysieke, verboden aantrekkingskracht tussen de ontvoerder en het ontvoerde meisje zo minimaal mogelijk te houden. Maar bloed kruipt waar het niet gaan kan en mijn badguy was echt geobsedeerd met die arme meid.

Ik verkocht een paar exemplaren met een slechte, zelfgemaakte cover, maar daarna belandde het boekje algauw in een stoffig hoekje, terwijl ik me vooral richtte op mijn beginnende carrière als fantasy/YA auteur. Enkele jaren later bood mijn uitgever aan om *Half Face* als YA Thriller uit te geven. Tijdens de boekpresentatie was er zelfs een interview met een strafrechtadvocaat en ik kreeg veel leuke reacties op het verhaal... maar ook reacties van mensen die de spanning tussen Liam en Juliet ook bemerkten en het jammer vonden dat er weinig mee gebeurde.

Uiteindelijk liepen de rechten voor dit boek af bij mijn uitgeverij. Inmiddels was ik bezig als Rosemary Hart en helemaal verliefd op het *Dark Romance*-genre. Liam en Juliet hebben me al die jaren nooit helemaal losgelaten... Vaak heb ik me afgevraagd hoe het verder zou gaan, ná het einde van dit boek.

Duister Hart is een herbewerking van wat ooit Half Face was. Wie mijn werk als Mara Li kent, zal het boek daarom wellicht al herkennen.

Ik hoop dat jullie de ingewikkelde verhouding tussen Liam en Juliet net zo spannend vinden als ik! En...waar het oorspronkelijke boek altijd bedoeld was als standalone, is Duister Hart het eerste deel van een duet.

Happy reading!

Liefs,

Rosemary

Proloog

De marmeren vloer drukt vuil en plakkerig tegen mijn wang. Een ijzerachtige smaak vult mijn mond. Ik weet niet of ik zo hard op mijn tong bijt dat ik mijn eigen bloed proef, of dat het bloed van iemand anders tussen mijn samengeperste lippen sijpelt.

Ik moet voor dood spelen. Ik mag nog geen trilling laten zien.

Maar mijn hart bonkt te heftig. Ik heb *lucht* nodig.

Om me heen is het gegil verstomd en hoor ik alleen nog de holle klanken van voetstappen terwijl de mannen door de ruimte heen en weer lopen. Er zouden er drie kunnen zijn, of meer. Ik weet het niet. Ik durf nauwelijks door mijn wimpers omhoog te gluren.

Voetstappen komen mijn kant op en ik dwing mezelf om nóg stiller te liggen. Mijn adem stukt in mijn borst.

Hoelang kan ik zonder zuurstof?

Mijn bonkende hart gaat zo woest tekeer. De voetstappen komen dichterbij...Zo dichtbij dat ik weet dat hij naast me staat.

Ik voel iets tegen mijn arm duwen. De punt van een zwarte laars.

Dan hoor ik gekraak van een leren jack en voel ik warme adem over mijn wang glijden. Mijn wimpers trillen. Ik kan het niet helpen. Mijn lippen gaan van elkaar terwijl mijn lichaam wanhopig een hap zuurstof naar binnen zuigt.

Een vinger tikt zacht tegen mijn wang. Automatisch vliegen mijn ogen wijdopen en staar ik recht in de zwarte loop van een geweer.

Een rauwe, spottende stem klinkt van vlak boven me: 'Ik heb je wel gezien, Juliet.'

De knal explodeert in mijn gezicht.

Gillend schiet ik overeind.

Mijn nachthemd kleeft aan mijn rug. In paniek trappel ik mijn dunne laken weg. Het had zich helemaal om mijn blote benen verstrengeld en ik voel me alsof ik net uit de diepzee ontstapt ben.

Hijgend en gedesoriëteerd blijf ik liggen, mijn ogen wijdopen in het donker van mijn slaapkamer.

Nog een nachtmerrie.

Ik ben de tel kwijtgeraakt van hoeveel nachtmerries me geplaagd hebben sinds het incident. Te veel, dat staat vast.

Ik wrijf mijn vochtige haren van mijn klamme voorhoofd, ga rechtop zitten en drink een paar slokken water uit een plastic flesje dat naast mijn bed staat. Alles is in orde. Ik ben thuis. Veilig. Toch weigert mijn hart nog altijd te kalmeren. Het was maar een nachtmerrie, maar deze keer was het een bijzonder venijnige. Mijn oververhitte geest verwarde wat echt was met wat nooit is gebeurd. Ik herinner me dat zijn voetstappen dichterbij kwamen. De manier waarop zijn leren jack kraakte toen hij zich voorover boog om me te inspecteren. Maar het monster heeft me nooit neergeschoten. Hij stapte gewoon over me heen. Ik weet niet eens zeker of hij mijn gezicht echt heeft gezien, want ik had het verstoppt in de beschutting van mijn armen.

Maar dat zal vandaag veranderen.

Want vandaag is de rechtszaak, en of ik het leuk vind of niet, ik zal in het gezicht kijken van het monster dat door mijn nachtmerries spookt.

En hij zal mij zien.

1

Zijn foto is vol in beeld in het nieuwsbericht op mijn telefoon.

Hij heeft donkere tatoeages die bijna elke zichtbare centimeter van zijn lichaam bedekken. Ook op zijn gezicht, waar de inkt een verontrustend masker vormt, want de ene helft is zwart als teer. In contrast lijkt zijn andere gezichtshelft bijna bleek, als een halve maan. Maar ook daar lopen nog dikke zwarte lijnen, die van zijn neusbrug naar zijn slaap kronkelen. Juist die duisternis laat zijn ogen schrikbarend fel oplichten.

Half Face. Dat is niet zijn naam, maar het is een treffende beschrijving.

Ik kijk van de foto weg, geen zin om die blik onder ogen te komen. Het idee dat ik hem over enkele minuten in het echt moet zien, maakt mijn handen toch al klam van het zweet. Op dit moment is Harry Davidson nog in de rechtszaal om te getuigen. Hij zal het wel redden; Harry is een brede, sterke man. Ik zag vanochtend een hoop woede in zijn ogen, toen we ons meldden bij de portier. Een hoop woede, maar geen angst.

Ik weet niet zeker of ik het wel ga redden. Nu ik hier eindelijk ben, wilde ik dat ik er nooit mee had ingestemd.

De kamer waarin ik wacht is klein en niet echt aangenaam. Ik zit op één van de twee aanwezige stoelen en vlecht mijn vingers samen op het tafelblad. Naast me staat een kop koude thee. Ik heb er nauwelijks van gedronken. De andere stoel wordt bezet door een zwijgende bode.

Ik heb een hekel aan deze kamer. Ik haat de stilte.

Van ergens verderop in de gang komt het zachte geluid van een deur die open en dichtgaat. Verwachtingsvol kijk ik op, maar de bode schudt haar hoofd.

‘Je bent om drie uur aan de beurt, eerder wordt het niet. Wil je nog meer thee?’ voegt ze er veel vriendelijker aan toe, alsof ze zich ineens herinnert dat ik niet degene ben die vandaag veroordeeld wordt. Ik ben slechts één van de weinige bofkonten die de overval op de Fallhallow Bank heeft overleefd, toen *bij* besloot daar zijn geluk te beproeven. De stilte en de lege kamer zijn er alleen om een eerlijk proces te garanderen – dat is tenminste wat ze me verteld hebben. Ze willen niet dat hun getuigen van buitenaf worden beïnvloed. Ik zie niet in waarom dat er nog toe doet. Die man, die nachtmerrie, het monster dat ik weiger om bij zijn naam te noemen, *Half Face*, werd ingerekend toen het bloed van zijn slachtoffers nog warm aan zijn handen kleefde. Dat heb ik zelf gezien, net zoals ik zag hoe de vrouw van wie het bloed op zijn handen zat op de grond ineen zakte.

‘Nee, bedankt,’ mompel ik. Ik schuif ongemakkelijk in mijn stoel heen en weer. Mijn kleren plakken tegen mijn rug. Ik draag een knielange rok en een blouse met lange mouwen, de netste combinatie die ik kon bedenken terwijl de temperatuur buiten bijna tropisch is. Zelfs in deze kamer, weggestopt tussen kille gangen en marmeren pilaren, lijkt het alsof de zwaartekracht door de hitte nog sterker wordt.

Ik werp een blik op de klok op mijn telefoonscherm. Nog een kwartier te gaan. Dat voelt te snel en te langzaam tegelijk.

In mijn gedachten loop ik de woorden na die ik geoefend heb. Wat als ik alles vergeet? Wat als ik een black-out krijg, of moet huilen? Ik wil niet huilen als hij me kan zien. Nee, dat mag niet gebeuren.

In een poging om mezelf af te leiden, ontgrendel ik mijn telefoon opnieuw en veeg ik doelloos langs alle apps. Ik verstar als ik langs een nieuwsbericht kom.

Liveblog: hoorzitting van topcrimineel Liam “Half Face” St. James gaat vandaag verder.

Er is iemand in de rechtszaal die de gebeurtenissen tweet, en ik zit hier opgesloten in deze ellendige kamer tot ze me naar buiten brengen als de volgende circusact.

‘Ik moet je vragen om je telefoon voorlopig weg te stoppen,’ zegt de vrouw. Als ik opkijk, zie ik dat ze me meelevend aankijkt. ‘We willen niet dat je iets leest waardoor je getuigenverklaring beïnvloed wordt.’

‘Ik ben gewoon zenuwachtig,’ zeg ik, en ik stop mijn telefoon weer in mijn zak.

‘Dat komt allemaal wel goed. Je hoeft hem niet aan te kijken als dat niet gaat. Bedenk je maar dat je dit doet zodat wij hem voor een lange tijd kunnen opsluiten. Daarom wilde je getuigen, toch?’

‘Dat, ja.’

Ze knikt en we vallen terug in de afwachtende stilte, tot er dan toch een klop op de deur weerklinkt. De vrouw glimlacht, staat op en wenkt me om haar te volgen.

Plotseling jaagt mijn hart paniekerig door mijn borst. ‘Kan...kan ik nog even snel naar de wc?’

‘Natuurlijk. Deze kant op.’ Ze loodst me naar een andere deur en blijft daar buiten op me wachten terwijl ik naar binnen loop. De tegels zijn schoon en glanzend. Ik hoor het gezoem van een airco.

Nadat ik heb doorgetrokken, neem ik een kort moment om een handvol water in mijn gezicht te plenzen. Dat helpt een beetje. Ik leun met mijn handen op de wasbak en staar naar mijn spiegelbeeld. Wat ben ik bleek. Mijn ogen zijn opengesperd, als bij een angstig dier. Lokken donkerbruin haar zijn losgekomen uit het knotje dat ik vanochtend zo strak heb opgestoken. Ze plakken tegen mijn zweterige gezicht. Ik kam ze naar achteren met mijn vingers.

De vrouw klopt op de deur. ‘Juliet? Het is zover.’

Ik sta op het punt om terug te roepen: *nee! Laat me met rust, ik ga niet meer!* Er zit een drukkend gevoel in mijn keel, dat ik weg probeer te spoelen met een slok water. Als dat niet werkt, kan ik niets anders doen dan een diepe ademteug nemen, mijn handen aan mijn rok afvegen en de badkamer verlaten.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ stelt de vrouw me weer gerust. Maar wat weet zij nou eigenlijk? Zij hoefde zichzelf niet op de grond te werpen en te doen alsof ze dood was, terwijl er slechts een paar passen verderop een monster heen en weer liep.

We doorkruisen het gebouw en lopen naar het einde van een lange gang. Daar slaan we rechtsaf. Het hele gebouw is zo schóón. We passeren een groot vierkant schilderij; we passeren een spiegel waarin ik kort mijn bleke reflectie zie, we passeren een telefonerende man die ons een nieuwsgierige blik toewerpt.

Dan stopt de vrouw bij een donkere, gepolijste deur. Op het gouden plaatje naast de deur staat: *Zittingszaal 14.*

We zijn er.

De vrouw geeft me een bemoedigende glimlach. Ik trek mijn mondhoeken net genoeg omhoog om het te doen lijken alsof ik teruglach.

‘Je hoeft alleen maar een paar vragen te beantwoorden. Ik sta hier om je straks mee terug te nemen.’

‘Dat weet ik.’

Ze kijkt alsof ze nog iets anders wil zeggen, maar voor ze die kans krijgt, gaan de deuren open. Als vanzelf stap ik achteruit om ruimte te maken voor Harry Davidson. Hij ziet me, merkt ongetwijfeld ook op hoe bezorgd ik kijk, en geeft mijn schouder een zacht kneepje. ‘Het is enger voordat je naar binnen gaat, meid.’

Ik knik. Hij glimlacht me nog een keer toe voordat hij door zijn bode wordt gemaand om door te lopen, en mijn begeleidster wenkt me met haar hoofd.

Ik zorg ervoor dat mijn schouders recht staan en dat mijn kaak vastbesloten vooruit is gestoken. Dan ontspan ik mijn vuisten, die ik tot nu zonder het echt op te merken stijf had dichtgeknepen.

‘Sterkte,’ zegt de vrouw.

Ik doe een stap over de drempel, de zaal in. Achter me sluit de deur.

2

Ik heb maar een paar korte momenten om mijn nieuwe omgeving in me op te nemen.

De ruimte is veel kleiner dan ik me had voorgesteld. Een man zit op een verhoging achter een tafel. Aan zijn zwarte toga en witte bef herken ik hem als de rechter en de vrouw die wat verderop zit, is de officier van justitie. Er zitten geen toeschouwers op de tribune, enkel de handvol journalisten die voor het proces zijn toegelaten. Eén van hen moet het liveblog aan het tweeten zijn. Ik stel me al voor wat hij nu schrijft: *getuige nummer 3 is net de zaal binnengekomen. Ze ziet eruit alsof ze moet kotsen.*

‘Deze kant op, mevrouw Cunningham,’ zegt een andere vrouw, die kennelijk de rol van mijn vorige begeleidster overneemt. Ze leidt me naar een tafeltje waar een glas water op me staat te wachten. Mijn mond is kurkdroog. Ik mompel een bedankje en laat me op de stoel zakken, me er ongemakkelijk van bewust dat alle ogen in de zaal op mij gericht zijn. Ik slik, voel mijn droge tong tegen mijn gehemelte schuren en sla mijn blik dan op in de richting naar waar ik onherroepelijk toch moet kijken.

Hij zit ver bij me vandaan, bijna aan de andere kant van de zittingszaal. De enige persoon aan zijn zijde is een knappe vrouw van halverwege de dertig. Het verwacht me dat ze licht lijkt te blozen terwijl ze zich naar hem toe buigt als hij iets in haar oor mompelt. Wat voor advocaat moet je zijn als je iemand zoals Half Face als cliënt wilt?

Onverwacht flitsen zijn ogen van haar weg en boort zijn blik zich in de mijne. Ik was er niet op voorbereid en kijk niet snel genoeg weg. Die ogen...zien alles. Mijn

angst. Mijn verwarring. Ik heb het gevoel dat ze zelfs dwars door mijn kleren kijken. Ik staar terug, zonder het te willen.

Zijn getatoeëerde gezicht is een volmaakt patroon van yin en yang.

Mijn mond voelt nog droger dan zonet.

‘Onze derde getuige is mevrouw Juliet Cunningham, geboren op 3 oktober 2004. Mevrouw Cunningham, klopt dit?’

Het duurt even voor het tot me doordringt dat er op een antwoord gewacht wordt. Half Face’s mond krult omhoog in een luie glimlach als ik mijn blik eindelijk van hem losscheur en ik mijn wangen heet voel worden. Hij kan niet weg, stel ik mezelf gerust, terwijl ik mijn adem onder controle krijg. Zelfs als hij zou worstelen, zou hij die handboeien niet zomaar kunnen breken.

‘Dat klopt,’ zeg ik eindelijk. ‘Mevrouw.’

‘Goed, mevrouw Cunningham,’ zegt de officier van justitie. ‘Ik ga u een aantal vragen stellen tijdens deze zitting. Ik wil u vragen om goed te luisteren en zo gedetailleerd mogelijk te antwoorden. Het is belangrijk dat u alléén vertelt wat u zich kunt herinneren. Als u zich iets niet meer precies kunt herinneren, moet u dat zeggen. Hebt u nog vragen?’

Ik schud mijn hoofd.

Ze schenkt me een klein glimlachje. ‘Dan gaan we nu door.’ Ze pauzeert even om haar microfoontje recht te zetten. ‘Mevrouw Cunningham, u hebt de overval op de Fallhallow Bank volledig meegemaakt.’

Dat feit heeft nauwelijks een antwoord nodig; toch knik ik.

‘Kunt u vertellen wat u daar op dat tijdstip deed?’

Ik bevochtig mijn droge lippen met het puntje van mijn tong. Nu moet ik toch echt spreken, maar het voelt alsof er een emmer zand in mijn keel vastzit. ‘Ik had postzegels nodig.’ Mijn stem kraakt en het dringt tot me door dat ik bijna niet te verstaan ben. Ik schraap mijn keel en probeer het nog een keer: ‘In de bank zit een postkantoor. Ik had de opdracht om drieëndertig velletjes postzegels te kopen, om brieven naar de ouders te sturen. De...de kinderen hebben luizen.’

‘U bedoelt de kinderen van de basisschool waar u momenteel stageloopt.’

‘Ja, mevrouw.’

‘En hoe lang was u binnen toen u merkte dat er een aanval ging plaatsvinden?’

‘Ik...ik denk...ongeveer vijf minuten.’

Vanaf zijn plaats tegenover me trekt Half Face zijn lippen op in een roofdierachtige grijns, die alleen bedoeld lijkt te zijn om mij van mijn stuk te maken. Mijn hart stuitert door mijn borst en ik haal stotterend adem.

‘Goed, mevrouw Cunningham. Kunt u voor ons beschrijven wat er gebeurde vanaf het moment dat de overvallers het gebouw binnendrongen?’

‘Ik...Uh... Ik weet niet wanneer ze binnenkwamen,’ zeg ik eerlijk. ‘Ik denk dat ze misschien al binnen waren voor ik kwam. Maar ik hoorde geschreeuw, en mensen raakten plotseling in paniek, dus toen keek ik om en hoorde ik de schoten.’ Even laat mijn stem me in de steek.

‘Gewerschoten?’

‘Gewerschoten, ja.’

‘Wat zag u toen?’ dringt de officier van justitie aan. ‘Neem uw tijd om goed na te denken.’

Ik waag het om nog een blik richting Half Face te werpen. De vrouw naast hem fluistert ononderbroken in zijn oor. Zijn advocate, dus. Zelf kijkt hij niet erg bezorgd. Eigenlijk ziet hij er ontspannen uit, met zijn benen voor zich uitgestrekt alsof deze zittingszaal zijn huis is; alsof hij gewoon naar een vagelijk interessante vertoning zit te kijken.

Niet alleen zijn gezicht is getatoeëerd. Hij heeft dezelfde zwarte inkt op zijn brede armen. Die inkt kruipt naar zijn polsen en de letters f u c k versieren de knokkels van zijn linkerhand, de hand die hij nu met enige moeite voor zich op tafel legt. De handboeien geven hem weinig bewegingsruimte. y o u staat op zijn andere hand.

Ik blijf naar die handen staren. Zei hij fuck you toen hij die man met de bril een trap in zijn zij gaf? Zei hij het toen hij de trekker van dat koolzwarte geweer overhaalde; dacht hij de woorden toen hij over mij heenstapte terwijl ik vocht om zo lang mijn adem in te houden dat het leek alsof ik dood was?

Nee, je mag je niet door hem laten afleiden. Houd je aandacht bij de vraag, Juliet, spreek ik mezelf streng toe.

De enige reden dat ik de statige, oude bank uitkoos was omdat daar het dichtstbijzijnde postkantoor zat vanaf de basisschool waar ik net mijn stage was begonnen. Mijn allereerste dag begon met een verzengende negenentwintig graden in de zon en een kluwen zenuwen in mijn buikstreek. Voordat ik mijn klas had kunnen ontmoeten, nog voordat ik kennis kon maken met alle medewerkers in de

lerarenkamer, had iemand al wat geld in mijn zweterige hand gedrukt. *Ga postzegels halen*, hadden ze gezegd. *Zorg dat je ten minste dertig velletjes krijgt, er moet een stapel brieven de deur uit. De kinderen hebben luizen.*

Tijdens de hele wandeling naar de bank had ik mijn eigen hoofd voelen jeuken.

En toen werd de wereld aan stukken gereten. De drukkende lucht werd gevuld met het gekrijs van een vrouw, onmiddellijk gevolgd door een hels kabaal van stemmen en het gedring van mensen die naar de uitgang probeerden te vluchten. Hun voeten hadden de vloer van de Fallhallow Bank doen trillen als een aardbeving. Even had ik echt geloofd dat het een aardbeving was.

Daarna was er vlakbij mijn oor iets ontploft en het hoge gegil was zo plotseling verstomd dat ik me automatisch had omgedraaid om te kijken waar de vrouw was gebleven.

Op haar buik, ontdekte ik toen, met haar armen gespreid. De vloer rondom haar was opmerkelijk rood geweest, en ook erg nat, en zij had erg stil gelegen.

Terwijl ik al deze zaken hardop in de zittingszaal benoem, lijkt mijn eigen stem van ver weg te komen. Ik luister naar mezelf alsof ik een buitenstaander ben.

‘Schoot hij de vrouw in één keer dood, mevrouw Cunningham?’ vraagt de officier, en doorbreekt daarmee de beelden die voor mijn ogen flitsen.

De vrouw was in elk geval in één keer op de grond gezakt. De herinnering aan haar gezichtsuitdrukking doet een vonkje woede en moed in me opvlammen. Ik draai me om zodat ik Half Face een giftige blik kan toewerpen. Hij bekijkt me nog steeds met die luie glimlach. ‘Dat moet je hém vragen.’

‘Maar wat denkt u gezien te hebben?’

‘Hij schoot en ze viel meteen op de grond.’

De vrouw knikt. ‘Wat deed u toen?’

‘Ik was bang.’ Langzaam was het tot me doorgedrongen wat er gaande was. Wat die luide knallen om me heen hadden betekend. Wat er tegen ons geroepen werd: *‘Get the fuck down on the floor!’*

Ik had me naast de dode vrouw laten vallen, net snel genoeg om aan de aandacht te ontsnappen van de man die zijn wapen richtte op iemand die ik niet kon zien.

Ik had mijn hoofd onder mijn armen verstopt en geprobeerd om zelfs geen adem te halen, terwijl het bloed in mijn oren bonkte en de vragen als een storm door mijn hoofd tolden. Was dit een overval? Een aanslag? Ik had niet eens zeker geweten

hoe de overvallers eruit hadden gezien, hoeveel er waren geweest, of iemand ook een pistool op mij had gericht...Om dat allemaal te weten te komen had ik moeten opkijken, wat betekende dat ik had moeten bewegen, iets dat ik voor al het geld in de kluizen nog niet had willen doen. Mijn hele lijf was slap van angst geweest.

Maar toen had ik zijn stem gehoord. Het was een schor, ongepolijst geluid dat door de hele ruimte gedragen werd. Dat geluid had links van de dode vrouw geklonken, angstaanjagend dicht bij de plek waar ik deed alsof ik neergeschoten was.

‘Ik kom een berg geld opnemen,’ had de rauwe stem geroepen. ‘Wie maakt de kluis open? Eén van jullie zal het moeten doen. Dit is geen spelletje.’

Toen niemand gereageerd had, had ik hem horen grinniken.

‘Dus ik mag kiezen? Ook goed. Jij blijft leven. Jij gaat dood.’

Gelijk daarna... het geluid van een geweer dat afgevuurd werd, zo dichtbij...véél te dicht bij mij. Het had me een luide pieptoon in mijn oor bezorgd. Toen dat was weggeëbd, was ik me bewust geworden van de zware voetstappen die rondom mij en de naamloze vrouw naast me stapten. Ze hadden één keer gepauzeerd. Lange minuten had ik zo oppervlakkig mogelijk ademgehaald, snakkend naar een volle teug lucht.

Ik wist dat hij naar me keek. Ik vóélde het in elke cel van mijn lichaam. En ik kreeg geen lucht meer. Als hij nog langer zou blijven staan, zou ik *stikken*.

Maar toen waren de voetstappen doorgelopen. Voorzichtig had ik mijn mond een stukje opengedaan om zo stil als ik kon in te ademen.

Met die nieuwe ademteug was een klein beetje van mijn moed naar me teruggekeerd, en omzichtig had ik mijn hoofd opgetild om over mijn armen te kunnen kijken. De vloer was bezaaid geweest met mensen. Sommigen waren overeind gekomen. Anderen hadden helemaal niet bewogen.

Ik had gezien hoe een handjevol gemaskerde mannen rondliepen met zware zakken, maar mijn aandacht werd getrokken door de zwijgende figuur die in het midden van de zaal stond.

Zonder twijfel had ik geweten dat het zijn voetstappen waren die ik had gehoord. Die ruwe stem hoorde bij hem.

De man had kort mijn kant op gekeken en ik had gedacht dat hij net als de anderen een masker had gedragen dat alle herkenbare delen van zijn gezicht bedekte. Zelfs

toen hij in beweging was gekomen, dacht ik dat zijn masker gescheurd moest zijn, want de andere helft van zijn gezicht was duidelijk zichtbaar.

Voor mijn gevoel had ik uren naar dat gezicht gestaard, in de ban van wat ik zag en tegelijk te vol van afschuw om eraan te denken dat ik mijn hoofd weer moest laten zakken. Hij had me zien ademen. Dat moest wel. Hij wist dat ik hier lag en niet dood was en naar hem keek en toch deed hij niets.

Na een tijd drong het ook tot me door dat ik niet naar een aan stukken gescheurd masker lag te staren, maar dat het inkt was. Zijn tattooëages. Zijn gezicht.

‘Hij was als een monster,’ zeg ik zacht. Nog steeds staar ik hem vanaf de overkant van de zittingszaal aan.

Zijn luie glimlach vervaagt. Mijn stem stokt. Hoewel Half Face geboeid en bewaakt is, voel ik me kwetsbaar, alsof ik in gevaar ben.

Wees nou niet zo’n angsthaas, Juliet. Je hebt er zelf voor gekozen om hem vandaag onder ogen te komen.

Toch bonst mijn hart met felle hamerslagen tegen mijn borst. Nu ik mijn verhaal verteld heb, wil ik uit de zittingszaal vluchten, de trap afrennen en naar huis gaan. Waarom moet ik eigenlijk getuigen van het feit dat deze man, dit mónster, met een grijns op zijn gezicht een dozijn mensen heeft afgeslacht? Hij wil het zelf niet eens ontkennen.

Half Face verschuift in zijn stoel en fluistert iets tegen zijn advocaat. Voor zij kan reageren, word ik opgeschrikt door zijn stem, die luid en duidelijk de stille rechtszaal vult. Hij is zo rauw en laag als ik me herinner. ‘Lieve Juliet, ik ben geen monster.’

Ik gaap hem aan, mijn mond wat opengezakt. Mag hij tegen me praten?

‘Meneer St. James, ik moet u vragen om nu niet te spreken,’ zegt de rechter onmiddellijk, waarmee hij mijn vraag beantwoordt.

‘Ik vind dat Juliet moet begrijpen –’

‘Meneer, u hebt later een moment om te spreken.’

Half Face leunt weer achterover in zijn stoel, zijn ogen onafgebroken op mij gericht. Hij spreekt niet opnieuw, maar zijn glimlach keert ook niet terug.

‘Vertel ons alstublieft wat er gebeurde nadat de gemaskerde mannen het geld van de bankmedewerkers hadden gekregen,’ vraagt de officier. Ze klinkt onverstoord, alsof Liam St. James ons helemaal niet onderbroken heeft en mijn wangen knalrood heeft laten worden.